

fiender. Även om denna föreställning icke hyses av de maktägande — vilket undandrar sig varje bedömande — är den dock den myt som utgör grundvalen för deras välde, för det inre förtrycket, för isoleringen, för den totala maktkoncentrationen hos ett fåtal. Ett förtroendefullt samarbete med andra blir omöjligt därför att det i och för sig ter sig

som ett hot mot despotin inom det egna landet. Järnridån är inte någon teatersak, som de härskande kan dra upp eller ner efter behag, utan en nödvändighet för bevarandet av deras makt. Det är själva despotin som sådan som utgör ledmotivet i den ryska utrikespolitiken, och endast med dess mildrande eller avskaffande är en principiell omläggning av denna politik tänkbar.

30/5

Den ryska ambassaden har medverkat till

att några baltiska pojkar i 14—15-årsåldern utan sina föräldrars vetskap avrest till det Ryssland som enligt en absurd officiell terminologi sedan några år är deras fosterland. Detta övergrepp går helt i stil med de metoder som praktiseras i Ryssland och dess lydländer. Att man icke har förstånd att undvika dylika åtgärder i andra länder är förbluffande. Det måste emellertid betänkas att de från rysk synpunkt ter sig naturliga och att underordnade tjänstemän är dresserade till att icke utöva självständigt omdöme. Antagligen anser man sig på ryska legationen vara förtjänt av statsledningens välvilja genom detta barnaröv, vilket från andra människors synpunkt är lika dumt som upprörande. Svenska ämbetsmän har skött sig dåligt: av allt att döma föreligger ett upprörande exempel på slentrianmässig behandling av ett ärende som kräver vaksamhet och omtanke.

30/5